

FAMILIE & ZO

WEKELIJKS BRENGEN WE VERHALEN UIT
DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER: over mannen en vrouwen, kinderen en ouders, jong en oud en de relaties tussen al deze mensen.

Hoe Yannick een sportclub vond

Sinds Yannick Duwé (10) dankzij genterapie niet meer nagenoeg blind is, maar een beetje kan zien, wilde hij in clubverband aan sport doen. Het werd karate.

- Kinderen met beperking niet overal welkom
- Vaak geweigerd met drogreden
- In een sportclub maak je vrienden

VAN ONZE REDACTRICE
VEERLE BEEL

BRUSSEL | Over Yannick en zijn succesvolle genterapie in de VS hebben we al meermaals verslag uitgebracht in de krant. De tienjarige jongen uit Erembodegem heeft zelfs geen braille meer nodig om te kunnen lezen. Maar dat betekent niet dat hij goed ziet. 'Hij volgt al langer paardrijles', zegt zijn vader Tony Duwé. 'Maar Yannick wilde ook heel graag aan sport doen in clubverband. Op een paard zit je alleen. In een sportclub maak je vrienden. Voetballen is uitgesloten omdat hij de snelle bewegingen niet kan volgen. Vorig jaar kon hij op school een initiatieles karate volgen. Dat beviel hem, en zo gingen we op zoek naar een club.'

De zoektocht viel tegen: 'Ik heb gebeld naar clubs van hier tot in Brussel, maar overal kregen we het deksel op de neus. Men zei dat "de bond dat nooit zou aanvaarden", dat "de trainers daar niet voor openleed waren" of "dat de gewone verzekering dat niet dek- te". Allemaal drogredenen. Natuurlijk weten wij dat Yannick niet aan competitie kan doen, maar is het belangrijkste niet dat

Yannick Duwé vindt zijn nieuwe sport 'heel leuk': 'Ik kan ook meedoen aan wedstrijden kata. Dat ga ik wel kunnen.' © Bart De Waele

kinderen zich in een sportclub amuseren?' Trainer Patrick De Moor zei wel ja. Hij leidt een kleine, maar daarom niet minder ambitieuze karateclub in Aalst. 'Je hebt hier vandaag vijf Belgische kampioenen

bezig gezien', zegt hij na afloop van een uurte training op woensdagavond. De Moor staat tijdens de trainingen vlak voor Yannick wanneer hij een beweging laat zien. 'Natuurlijk kost het meer moeite als

er zo'n kind bij is', geeft hij toe. 'Het duurt drie keer langer voor Yannick een serie bewegingen onder de knie heeft, omdat hij de details niet ziet. Maar hij is uitermate intelligent: zodra hij het kan, laat hij het niet meer los. Ik er-

vaar het zelf als een verrijking om ook aan een kind met een beperking iets te kunnen bijleren.' Begrijpt hij dat andere clubs excuses inriepen? 'Ach weet u, de mens is een egoïstisch wezen. Toen zijn vader mij belde, dacht

ik: en als dat nu eens mijn eigen kind was? Hoe moet dat niet voelen als je overal buiten gekegeld wordt? Ik zie dat Yannick er veel deugd aan beleeft. Het is goed voor zijn zelfvertrouwen. En het is ook goed voor de andere kinderen. Ze helpen hem spontaan. Men zegt wel eens dat kinderen hard kunnen zijn voor elkaar, maar hier zie ik het omgekeerde.' Yannick zelf vindt zijn nieuwe sport 'heel leuk'. 'In het begin was het nogal moeilijk, omdat je al die Japanse namen moet leren en ik de oefeningen nog niet kende. Ik zie de trainer wel voor mij, maar ik zie het niet wanneer hij zijn vuist omdraait, bijvoorbeeld. Dat moeten ze mij vertellen en ik onthoud het dan. Maar nu vind ik het gemakkelijk. Het is zelfs een voordeel van karate, dat ze vooraf altijd zeggen welke beweging we moeten uitvoeren.'

'Toen zijn vader mij belde, dacht ik: en als dat nu eens mijn eigen kind was?'

PATRICK DE MOOR
Trainer van Yannick

Vindt hij het niet vervelend dat hij misschien nooit aan competitie zal doen? 'Je kunt ook meedoen aan wedstrijden kata: dan moet je een serie bewegingen, een kata, zo goed mogelijk na elkaar uitvoeren. Dat ga ik wel kunnen.' In feite is hij al duchtig aan het oefenen voor zo'n kata, die hij op 18 december samen met zijn trainer zal demonstreren op de uitreiking van de laureaat voor sportverdienste, in Aalst.